

Nagy Zsolt portréja

Az AVI Lap ez évi első számát a szerkesztőbizottság a képzés és tanúsítás örökzöld témakörének szentelte. Így gyorsan eldöntöttem, hogy Nagy Zsoltot kérem fel beszélgető partnernek, aki több szempontból nézve is jól ismeri ezeknek a témáknak a színét és fonákját, és akit egyébként jómagam is egy SZTÁV-ERŐKAR közös rendezésű örvényáramú tanfolyam alkalmával ismertem meg, egy híján harminc éve.

Kezdjük a régmúltban: milyen tanulmányok után kerültél az anyagvizsgálat közelébe, és miért választottad ezt a területet?

Eredetileg – a családi hagyományokat követve – bányamérnöknek tanultam. 1988-ban végeztem Miskolcon az akkori Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán, bányagépész és bányavillamossági szakon. Akkoriban anyagvizsgálattal csak Tóth László tanár úr óráin találkoztam és álmomban sem gondoltam, hogy végül ezzel fogok foglalkozni. Az egyetem elvégzését követően a kőbányászat területén helyezkedtem el, és így a Kőbányászati Vállalatok Budapesti Képviselőtára (BUKÉ) kerültem, mint műszaki fejlesztő. A képviselőtet az akkori négy nagy kőbányászati vállalat közösen üzemeltette. Sajnos ebben az időszakban már elkezdődött a bányáipar mélyrepülése és ez érintette a szénbányászat mellett ezt az ágazatot is, ezért egyre bizonytalanabbá vált a közös képviselő sorsa. Emiatt egyre inkább előtérbe került, hogy más munkahely után nézzek. Akkoriban udvaroltam a nejemnek, akinek az édesanyja az ERŐKAR-ban (ma: Siemens Gas and Power Budapesti Üzem) dolgozott. Ő szólta, hogy lenne felvétel az Anyagvizsgálati és Állapotellenőrzési Főosztályon. Így kerültem 1991-ben az ERŐKAR Anyagvizsgáló Laboratóriumába és ekkortól kezdtem anyagvizsgálattal foglalkozni.

Milyen roncsolásmentes és mechanikai vizsgálatokat végeztél az elmúlt három évtizedben? Volt-e köztük kiemelkedően érdekes, akár mások számára is tanulságos?

Először a VT, PT, MT eljárásokból szereztem tanúsítványt (és kezdetben még OKJ-s bizonyítványt is),

majd az RT és az UT következett. Jó pár évvel később pedig az akusztikus emissziós vizsgálatok terén is tanúsított lettem. Még ERŐKAR-os időszakomban autodidakta módon foglalkoztam valamennyit az örvényáramos vizsgálatokkal is (ezek közül jellemzően a kézi szondás vizsgálatokkal), de ebből nem szereztem tanúsítást.

Az anyagvizsgálati tevékenységeim között meghatározó volt az 1993-1998 közötti időszak, amikor ERŐKAR-os anyagvizsgálóként

a Paksi Atomerőműben dolgoztam. Jellemzően a blokkok leállításain az egyes keretprogramok szerinti anyagvizsgálatokat végeztem. Természetesen az eddigi pályafutásom során sok más – igen érdekes és egyébként tanulságos – anyagvizsgálati feladattal, helyzettel is találkoztam, de az igazán nagy – újságikkbe való – esetek elkerültek. Azt azonban mindenképpen szeretném elmondani, hogy szerencsémre ez alatt a 30 év alatt számtalan olyan anyagvizsgálóval is együtt dolgozhattam, akiktől sokat tudtam tanulni. Csak egy pár név közülük, akik komoly hatással voltak a pályafutásomra: Szalay Feri, Hegedűs Sanyi, Szűcs Pali, Goda Gyuszi, természetesen a teljesség igénye nélkül!

Sokéves cégvezetői tapasztalatok birtokában milyennek értékeled a szakma magyarországi helyzetét és jövőjét?

1998 márciusától dolgozom főállásban saját vállalkozásomban. 2000 szeptemberétől pedig én lettem a R.U.M. Testing Kft. ügyvezetője is. Ez az elmúlt 20 év rendkívül mozgalmas volt: nagymértékben megváltoztak a vizsgálóhelyek, és más lett az anyagvizsgálati piac. Korábban a nagy létszámú és komoly felkészültségű (gyakran tudományos munkát, illetve kutatást is végző) laboratóriumok voltak jellemzőek (pl. ERŐKAR), amelyek a 90-es években – az akkori gazdasági folyamatoknak köszönhetően – széthullottak, megszűntek vagy átalakultak. A régi nagy laborok romjain megjelentek a kis létszámú – a pillanatnyi gazdasági helyzethez könnyebben alkalmazkodó – laboratóriumok, illetve a labornak nem nevezhető 1-2 fős „cégek”. Az évek során persze kialakultak újabb nagyobb laboratóriumok, és sokat tisztult is a szakma (főleg gazdasági

szempontból), de ezeknek az új cégeknek már teljesen más gazdasági környezethez kellett alkalmazkodniuk, mint régen. Sokkal élesebb lett a gazdasági verseny, ami – a régi vállalati rendszerrel összehasonlítva – erősen hatott az anyagvizsgáló cégek és az ott dolgozók életére. Én úgy látom, hogy ez a változás a szakma szempontjából összességében nem volt igazán kedvező.

Régen jóval nagyobb létszámtartalék volt a rendszerben, mint manapság, és az sokkal több lehetőséget teremtett egy-egy vizsgálat során tapasztalt jelenség tanulmányozására, új technológiák kidolgozására, a szakmai egyesületi tevékenység végzésére, kutatásokra, fejlesztésekre és nem utolsósorban az utánpótlás kinevelésére is. Az újonnan felvett munkatársaknak akár több évük is volt, amíg a gyakorlott szakemberek mellett elsajátíthatták a szakmát. Ma, egyrészt a laborok gazdálkodása egyszerűen nem bírja el, hogy valaki (esetleg több munkatárs) évekig csak „betanuljon”. Másrészt a mostani generáció legtöbb tagja nem fogadja el, hogy évekig csak „segítőként” működjék, alacsonyabb bérért. E mellé társul az is, hogy a különböző követelmények (akkreditáció, minőségirányítás, pályázati előírások stb.) abba az irányba tolják a laboratóriumokat, hogy egy munkatársból minél előbb 2-es tanúsítású anyagvizsgáló váljék. Sajnos viszonylag kevés az olyan munkahely, ahol az előzőekben felsorolt gazdasági nehézségek ellenére céltudatosan igyekeznek kinevelni az utánpótlást.

A helyzetet nehezíti, hogy a szakmán belül egyre erősebben vannak jelen a gyártói szegmensben dolgozó anyagvizsgálók, akik sokszor 1-2 fős „laboratóriumot” képeznek. A gyártók nagyon gyakran úgy gondolják, hogy elegendő egy tanfolyamot elvégeztetni és egy tanúsítványt megszerzettetni egy munkatárssal, és azzal megoldották az anyagvizsgálati problémájukat – pedig ez messze nem igaz.

További gondot jelent, hogy sok megrendelő még ma sem a magas szakmai színvonalon elvégzett anyagvizsgálói munkában, hanem a legolcsóbb „megoldásban” érdekelt. Ez a hozzáállás ugyan már csökkenő tendenciát mutat, de még jól tapinthatóan jelen van: még mindig túl sokan gondolják azt, hogy a papír mindent elbír, és a vas meg úgyis türelmes... Meglátásom szerint a fenti folyamatok összességében a szakma színvonalának folyamatos csökkenéséhez vezettek. Sajnos ez a folyamat még ma is tart, és a jelen kiélezett gazdasági helyzetben általánosan nem látszódik a tartós javulás esélye. Ebben a tekintetben az sem vigasztaló, hogy sok

más szakma is hasonló „cipőben jár”. Az a véleményem, hogy ilyen állapotban fokozott a felelőssége a jelenlegi nagyobb laboratóriumoknak, hogy a folyamat legalább lassítható legyen, és legyenek olyan bázisok, ahol a szakmai szempontok hangsúlyosan megjelennek.

Nos, igen, a verseny letörheti az árakat, de a minőséget is! Erre lehetne példákat sorolni. Nem lenne jó, ha – két-, háromszori nekifutás után – végre megállapodna a „szakma”, vagy megállapodnának legalább a piaci alapon működő laborok az ajánlott (minimális) vizsgálati egységárakban, amiket persze nyilvánosságra is hoznának? Ez nem ördögtől való, lásd Mérnöki Kamara, és irányadó lehet a megrendelőknek, hogy a számottevően olcsóbb ajánlat már gyanús.

Valóban nagyon hasznos lenne egy ilyen megállapodás, főleg akkor, ha ehhez a szakma jelentős része csatlakozna, és kellő hatékonysággal eljutna az információ a lehetséges megrendelőkhez is. Jó pár évvel ezelőtt volt is egy ilyen kezdeményezés, még Somogyi Gyuri koordinálásával, a MAROVISZ keretében. Akkor csak pár nagyobb labor csatlakozott, és született is egy nagyon egyszerű minimális ár ajánlás az alapvizsgálatokra vonatkozóan. Azonban a megrendelőkhez ez már nem jutott el, és miután sokan nem csatlakoztak a kezdeményezéshez, a többség nem is tartotta magát hozzá. Így sajnos semmilyen gyakorlati hatása nem volt. Probléma, hogy a versenyjog sem könnyíti meg a helyzetünket, és csak nagyon óvatosan lehet ilyen irányú koordinált lépéseket tenni. Úgy tudom (bár lehet, hogy tévedek), hogy a Mérnöki Kamara esetében a kamarai státusz több lehetőséget biztosít ezen a téren a mérnökszakmai szervezeteknek. A megoldást az is nagyban nehezíti, hogy majdnem minden anyagvizsgálati feladat bizonyos értelemben egyedi, ami kihat(hat) az árazásra is. A tekintetben is erős kétségeim vannak, hogy például egy jelentősebb projekt ártárgyalásán valóban betartana-e minden pályázó egy ilyen – nem kötelező érvényű – minimális árkorlátot.

Továbbá, a megrendelők többsége ma még ott tart, hogy az ár a döntő szempont a vizsgálószervezet kiválasztásánál. Eddigi tapasztalataim szerint főleg azok a nagy megrendelők a „legrosszabbak”, amelyeknél a döntés az ún. „beszerzők” kezében van. Jobb esetben ugyan a műszakiak adják meg a minimális szakmai követelményeket, azonban a fő szempont a legalacsonyabb beszerzési ár elérése.

Mivel a beszerzésen dolgozók a legjobb beszerzési ár elérésére kapják a prémiumot, így számtalan igen lényeges és fontos szempontot mellőznek. Sok ilyen eljárás esetén a pályázat elbírálása során semmilyen előnyt nem jelent az addig éveken keresztül, magas szakmai színvonalon végzett anyagvizsgálati tevékenység, még akkor sem, ha az a pályázatot kiíró cégnél történt! Az olyan minimális szakmai szempontokat pedig, amelyeket ki lehet írni feltételként egy pályázat alkalmával, majdnem mindenki tudja teljesíteni... A megbízhatóságot, a tisztességes szakmai és üzleti magatartást, a becsületességet, a valóban magas szakmai színvonalat és még számos nagyon fontos, de papíron nehezen igazolható szempontot nem vesznek figyelembe.

Pedig az anyagvizsgáló cég kiválasztása nagyban hasonlít az orvosválasztásra. Senki nem úgy választ magánorvost, hogy bekéri a lehetséges orvosok diplomáját (mint műszaki feltételt...) és az általa használt szike műbizonylatát, majd azzal műteti meg magát, aki a legolcsóbb árajánlatot adja. Szeretném én látni azt a gazdasági döntéshozót, aki ilyen szempontok alapján választ orvost a saját szívűtétéhez! Az teljesen magától értetődik mindenki számára, hogy ha lehetőségünk van orvost választani, akkor a döntésünkben a legfontosabb szempontok: a megbízhatóság, a magas szakmai színvonal, a korábbi pozitív tapasztalatok, és csak valahol a végén vesszük számításba, hogy az egyik doki 3000 Ft-tal olcsóbban végzi el a beavatkozást, mint a másik. Ezzel szemben, az anyagvizsgáló vállalkozók kiválasztásakor nem a valós minőséget mérik és díjazák.

Ettől függetlenül, az mégiscsak segítene az anyagvizsgáló vállalkozásoknak, ha a lehetséges megrendelők legalább egy minimum árat látnának. (Más kérdés, hogy ezt hogyan lehetne összehozni...) Ha sikerülne kialakítani egy (a laborok fenntartásához és fejlődéséhez szükséges mértékű, kellően nagy) közös minimumot, akkor a következő kérdés, hogy ennek az alkalmazását miként lehet „kikényszeríteni” a piaci szereplőktől. És persze az egésznek csak akkor van értelme, ha erőteljesen felhívjuk rá a lehetséges megrendelők figyelmét. Sajnos túl sok a „ha”...

Egyébként hosszútávon az hozhat döntő javulást, ha a vizsgálati igények jelentősen meghaladják majd a kínálatot. Ennek egyes időszakokban már mutatkoznak a jelei, de még messze nem értük el azt a szintet, amit – mondjuk – az igényesebb szakipari (pl. villanyszerelő, burkoló stb.) munkák megrendelésénél a lakosság már erőteljesen megtapasztalt.

Azon a területen egyáltalán nem az az első kérdés, hogy mennyiért csinálja valaki, hanem az, hogy egyáltalán belátható időn belül elvállalja-e a munkát. Az persze már az „érem harmadik oldala”, hogy ez nem feltétlenül segíti elő a minőség javulását.

Van-e egyáltalán megfelelő utánpótlás, elég színvonalas-e az anyagvizsgáló képzés idehaza, mi a véleményed munkáltatói szemmel?

Az előző kérdésre adott válaszból is kiolvasható talán, hogy az utánpótlás messze nem megfelelő. Kevés az olyan fiatal, aki hajlandó elfogadni, hogy 2-3 év is eltelik, mire valakiből önálló munkára valóban képes, kellő tapasztalattal bíró anyagvizsgáló lesz. Sokan 1-2 év után feladják és más, az anyagvizsgálatnál lényegesen jobban fizető és kevesebb „macerával” járó állás után néznek. Az anyagiakon és a hosszú betanulási időszakon kívül sokuk számára problémát okoz a nehezen kiszámítható, változó munkarend, és taszítóak a gyakran zord helyszíni munkakörülmények is.

A 20-30 évvel ezelőtti rendszerhez képest csökkent a tanfolyami képzések színvonala is, ami meglátásom szerint egyrészt a tanfolyamok hosszának rövidülésére, másrészt pedig az igazán jó oktatók megfogyatkozására vezethető vissza. Paradox módon a tanfolyamok hosszának csökkenésére pont a tanúsításra vonatkozó szabványok bevezetése (MSZ EN 473, majd az azt követő MSZ EN ISO 9712) és az egyes képző cégek közötti gazdasági versenyhelyzet volt döntő hatással. Ez egy rendkívül jó példa arra, hogy a minőség szempontjából a versengés nem mindig hat a jó irányba. Az oktatói létszám fogyatkozása pedig a már említett, kiélezett létszámgazdálkodás következménye. Aktív, jó anyagvizsgáló szakemberek egyre kevésbé értek/érnek rá részt venni az oktatásban, illetve egyre kevésbé engedte/engedi el őket a munkahelyük. A nyugdíjba vonult régi szakemberek pedig életkoruknál fogva már kiléptek vagy lassan kilépnek az oktatásból. Sokuk sajnos már visszafordíthatatlanul véglegesen...

Igazságtalan lenne azonban az anyagvizsgáló szakma színvonalának csökkenését pusztán a tanfolyami képzés színvonalának csökkenésére fogni. Az igazság az szerintem, hogy az anyagvizsgálat kicsit olyan, mint az autózás. Autót vezetni sem a tanfolyamon tanul meg senki, ott csak a legelemibb alapokat lehet elsajátítani, és ráadásul azt sem készség szinten. Amikor valaki autózásból sikeres vizsgát tesz, akkor gyakorlatilag jogosítványt szerez arra, hogy forgalmi körülmények

között – élesben – tanulja meg az autóvezetést. El kell telnie 1-2 évnek, és le kell vezetni jó pár ezer kilométert ahhoz, hogy valaki elmondhassa magáról, már tud autót vezetni. Így van ez a mi szakmánkkal is.

Azonban ahogy már elmondtam, a mai gazdasági környezet – finoman szólva – nem kedvez a tanfolyam előtti és utáni ismeret-elmélyítő tanulási folyamatnak. E miatt számos anyagvizsgáló kerül olyan helyzetbe, hogy a tanfolyam előtt nem igazán fér hozzá vizsgálati munkákhoz, a tanfolyam elvégzését követően pedig nincs idő a tapasztalatszerzésre. Ráadásul sok helyen még lehetősége sincs tapasztaltabb kollégától kérdezni, tanulni. Így nem csoda, ha az „újoncok” egy része hosszú távon sem válik „jó” anyagvizsgálóvá és nem emeli a szakma színvonalát.

Az elmondottak alapján jogosan vetődik fel a kérdés, hogy milyen értéke van a kiadott tanúsítványoknak, amelyeknek fontos feltétele a szabvány által előírt ipari jártasság megszerzése. Arról nem beszélve, hogy a munkáltatók az alkalmazottaik képzését sem veszik komolyan (noha fizetnek érte). Alig van olyan tanfolyam, amelyen minden hallgató minden órán jelen van, sőt az sem ritka, hogy végül nem engedik el a tanfolyamra azt, akit már regisztráltattak. Nincs szükség a tanúsítás szigorítására?

Az anyagvizsgáló képzés és tanúsítás területén az előzetes jártasság kérdése valóban egy gyenge pont. A nehézséget egyrészt az jelenti, hogy nem igazán van lehetőség a munkáltató által kiadott igazolás tartalmi ellenőrzésére (sem az oktató cégnek, sem pedig a tanúsító szervezetnek). Másrészt ennél sokkal mélyebb okokra is visszavezethető az egész kérdés. Ma igen nagy problémát jelent a kihegyezett gazdasági környezet, a feszített létszámgazdálkodás és az adott feladatra valóban maradéktalanul alkalmas munkaerő hiánya. Sajnos a saját szakmánk vonatkozásában is ugyanazokat a jelenségeket látjuk, mint sok más szakma esetén, azaz csökken a szakmai színvonal.

Szerintem ez pont azt támasztja alá, hogy az okok sokkal mélyebben vannak gazdasági és társadalmi vonalon is, és nem lehet pusztán csak az adott szakma konkrét tanfolyami oktatására és a vizsgáztatásra leszűkíteni azokat. Lehet, hogy 15-20 évvel ezelőtt „csuklóból” elutasították volna egy felvételi eljárás során azt a munkára jelentkezőt, aki után ma kapkodnak a munkáltatók. Ez párosul azzal, hogy változott a társadalomban a munkához való

hozzaállás, és sokat romlott az emberek önértékelése is. Ma nagyon gyakran az a hozzáállás (tisztelet a kivételnek!), hogy először kapjak magas bért, majd utána teljesítek, míg a mi generációnk ezt fordítva tartotta természetesnek! Ha az uralkodó gazdasági és társadalmi valóságból megpróbáljuk kiragadni az anyagvizsgálói képzést és tanúsítást, akkor hosszú távon nem lesz fenntartható a rendszer. Ez persze nem azt jelenti, hogy ne lehetne megpróbálni javítani a helyzeten, azonban önmagában a tanúsítás szigorítása nem fogja megoldani a kérdést, eredményt csak komplexebb megközelítéssel lehet elérni. Meglátásom szerint azzal javíthatunk a jelenlegi helyzeten, ha – a realitások talaján maradván – kis és egységes, versenysemleges lépéseket teszünk a szakmaiságot erősítő irányba. A realitások figyelembevétele azért fontos, mert e nélkül minden változás halálra van ítélve. A versenysemlegesség is lényeges, mert a verseny sok esetben nem a minőség javítását eredményezi. Az egységesség biztosítja azt, hogy a javítást célzó változások szolgálják mind a vizsgálók, mind a munkáltatók, mind a képzők és természetesen a tanúsítók rövid és hosszú távú érdekeit is. Az egységes és versenysemleges szemléletű megközelítés az, ami biztosíthatja azt, hogy a szereplők minden oldalról támogassák a változásokat. Ennyi érdeket összeegyeztetni nem egyszerű feladat, de ebben az irányban már megtörténtek az első lépések (gondolok itt a nem érettségizettek oktatási és tanúsítási lehetőségének közös kidolgozására).

Régóta vizsgáztatsz és részt veszel az MHTÉ Tanúsító Testületének munkájában. Ilyen szempontból milyen kép rajzolódik ki a jövő (vagy csak a következő néhány év) anyagvizsgálóinak elhivatottságáról és a munkáltatóik hozzáállásáról? Mennyire megbecsült ez a szakma?

Vizsgáztatói oldalról nézve hasonló dolgokat tapasztalok, mint amilyenekről már korábban szoltam. Az anyagvizsgáló szakmában is egyre nagyobb a fluktuáció. Ennek oka egyrészt, főleg a gyártásba integráltan dolgozók esetében, hogy a munkáltatók „kijelölik”, hogy kiből akarnak valamilyen anyagvizsgálót képezni. A „kijelölt” dolgozó egyébként jellemzően valamilyen más munkakört is ellát (pl. lakatos, hegesztő, jobb esetben meós) és gyakran úgy tekint az anyagvizsgálóra, mint a feladatait növelő plusz tevékenységre. Nem elhivatott az anyagvizsgáló szakma iránt, nem is akarja azt a gyakorlatban végezni. Tipikus, hogy az ilyen

munkavállalók jönnek-mennek. A megnövekedett fluktuáció másik oka, hogy az új generációk tagjai között egyre kevesebb az olyan fiatal, aki hajlandó 2-3 évet rááldozni arra, hogy valóban szakemberré váljon. Gyakorta elborzadva hallom azokat a foglalkoztatással, pályaválasztással, fejedéssel foglalkozó „szakembereket”, akik úgy nyilatkoznak, hogy a mai világban az a jó, ha valaki 2-3 évente új kihívásokat, új munkahelyet, új szakmát keres. Nem akarok ismétlésekbe bocsátkozni, de olyan emberből, aki ezt a trendet követi, soha nem lesz jó anyagvizsgáló, mint ahogy más téren sem lesz jó szakember. Természetesen akadnak a szakma iránt komolyan érdeklődő fiatal szakemberek is, de sajnos nem ők vannak többségben. Mégis, ők jelentik a reményt a jövőre vonatkozóan.

A munkáltatókról már korábbi kérdésekre adott válaszaimban is szót ejtettem: a hozzáállásuk általában nem növeli annak az esélyét, hogy valakiből jó anyagvizsgáló legyen. A fentiek mellett sajnos a szakma megbecsülése is sokkal rosszabb, mint 20-30 évvel ezelőtt. Egyrészt a megrendelők irányából is csökkent a megbecsülés, másrészt a szakmában általánosan elérhető fizetések is alacsonyabbak az elvárhatónál. Ez utóbbi összefügg azzal, hogy az anyagvizsgálói árak még mindig sokkal alacsonyabbak, mint tőlünk nyugatabbra. Az árak lenyomásában sajnos a nagy (állami vagy részben állami) cégek is jelentős szerepet játszottak/játszanak. Hosszabb távon ezen csak az fog segíteni, ha egy-egy induló nagyberuházás esetén a megrendelők rádöbbennek, hogy nincs elegendő hazai anyagvizsgálói kapacitás, és a hazai árszint többszöröséért tudják majd megvásárolni a szolgáltatásokat. Azonban megélni ma kell.

Véleményem szerint egy dolog biztos: az anyagvizsgálat még évtizedekig lényeges szerepet fog betölteni az iparban és azon szakmák közé fog tartozni, amelyek egyelőre nem tűnnek el a robotizáció térnyerésével. Egyes területein minden bizonnyal várható jelentős átalakulás (főleg a gyártásba integrált vizsgálati tevékenységeknél) mind a technológia fejlődése, mind pedig az automatizálás előretörése miatt. De rengeteg olyan terület (pl.: helyszíni kézi anyagvizsgálatok) is marad, ahol a gépek még sokáig nem fogják tudni háttérbe szorítani a személyes közreműködésen alapuló tevékenységet. Ez eredményezheti előbb-utóbb a szakma erőteljesebb megbecsülését is.

Legyen ez a végszó!

Skopál István

A VOLVID ZRT. BEMUTATÁSA

Cégszerkezet:

A VOLVID Service Zártkörűen Működő Részvénytársaság (rövidítve: Volvid Zrt.) 100%-ban magyartulajdonú vállalkozás. A Társaság 2014 decemberében alakult, anyagvizsgálói tevékenységet gyakorlatilag 2017 februártól végez. Fő tevékenysége műszaki vizsgálat, elemzés, pontosabban roncsolásmentes anyagvizsgálat.

A Társaság többségi tulajdonosa sok éves bel- és külföldi tapasztalattal is rendelkező anyagvizsgáló.

Magyarországon 4 állandó (Százhalombatta, Miskolc, Kazincbarcika, Tiszaújváros), valamint több alkalmi, az aktuális megrendelések függvényében országszerte kialakítható ideiglenes bázissal rendelkezik. A Németországi és Ausztriai telephely 2017-benkerült kialakításra. Társaságunk az utóbbi évben mindhárom országban nyereséggel zárta az üzleti évet. Köztartozásunk egyik országban sincs. Büszkén, túlságtól mentesen mondhatjuk el magunkról, hogy független vizsgáló szervezetként állunk Megrendelőink rendelkezésére, amit ma már a kollégák egy részének közel négy évtizedes gyakorlati tapasztalata is táplál.

Célok:

Az alapító tagok alapvető célul tűzték ki, hogy az addig végzett magas színvonalú tevékenységet folytatva, alkalmazkodva a mindig változó gazdasági- és jogszabályi környezet támasztotta követelményekhez, mindig naprakészen álljanak a mindenkori Megrendelők szolgálatára. A függetlenség fenntartása, nap mint nap új kihívásokat támaszt velünk szemben, ezért igyekszünk –eszközparkunk folyamatos fejlesztésével, szakembereink folyamatos továbbképzésével és tevékenységi körünk bővítésével– mindig tovább fejlődni.

Tevékenység:

A Volvid Zrt. tevékenységi köre kiterjed fémes és nem fémes anyagok, hegesztett, forrasztott kötések, öntvények, tartályok és egyéb szerkezetek anyagvizsgálatára, minőség-, gyártásközi- és végellenőrzésre. Hazai tevékenységünk az egész országot lefedi. Megegyező tevékenységi körrel jelen vagyunk Németországban és Ausztriában egyaránt.

Akkreditált területeink tevékenységi hatálya:

Öntvények, kovácsolt darabok, alakított termékek, hegesztett termékek, csövek és csővezetékek, nyomástartó edények, műanyagok, kompozit anyagok, valamint hegesztett műanyag termékek roncsolásmentes anyagvizsgálata szemrevételezéses (VT), folyadékbehatolásos (PT), mágneseshető poros (MT), radiográfiai (RT), ultrahangos (UT) szabványos vizsgálati módszerekkel, valamint tömörségvizsgálat (LT), anyagazonosítás (PMI) és keménységmérés (HT) szabványos módszerekkel.

Humán erőforrás

A Társaság vezetése és munkavállalóinak többsége korábbi években az ország legnagyobb anyagvizsgáló szolgáltató cégeinél is bizonyította magas fokú szakmai ismereteit.

A céget a vezérigazgató irányítja, aki támaszkodik 1 műszaki vezető, 2 kirendeltség vezető, 1 site menedzser, 1 irodavezető és 40 anyagvizsgáló segítségére.

A társaság 3 gépészmérnököt, 1 hegesztőmérnököt és 1 anyagmérnököt alkalmaz, összesen 8 fő adminisztratív személyzet segíti a napi tevékenységet.

Az anyagvizsgáló kollégák az MSZ EN ISO 9712szabvány szerinti 1-es, 2-es és 3-as szintű képzettséggel PED tanúsítvánnyal kibővíve, valamint csővezetékek varratvizsgálatára ASNT-SNT_TC_1A Level 1 és Level 2 belső tanúsítvánnyal rendelkeznek RT, PT, VT, MT, LT és UT területeken.

A radiográfiai területen tevékenykedő kollégák magyar bővített és német sugárvédelmi vizsgával valamint ADR bizonyítvánnyal is rendelkeznek. A vizsgálók jelentős bel- és külföldi munkatapasztalattal, német és angol nyelvtudással felvértezve végzik a tevékenységüket.

Elérhetőség:

2440 Százhalombatta, Olajmunkás u. 2. 1. telep 11. épület

Szerződéses és gazdasági ügyekben:

Műszaki Igazgató:	Gerőcs Péter
Telefon:	+36-20-479-6353
E-mail:	info@volvid.hu
Levelezési cím:	2443 Százhalombatta, Pf 16.
Honlap:	www.volvid.hu